

Toate cele pe care le-a cumpănit până acum cu seriozitate umanitatea nu sunt nici măcar realități, sunt simple închipuiri, mai riguros vorbind minciuni, ieșite din instinctele rele ale unor naturi bolnave, în cel mai profund sens novice. Toate conceptele de „Dumnezeu”, „suflet”, „virtute”, „păcat”, „lume de dincolo”, „adevăr”, „viață veșnică”... Ecce Homo. Iată Omul. Atunci când spun „Nietzsche”, probabil că celor mai mulți dintre noi le răsună în minte cuvinte precum „Dumnezeu a murit”, Zarathustra, Supraomul, transmutarea valorilor. Ultima carte scrisă de acesta ar fi trebuit să-i aparțină lui Friederich, fiind considerată o autobiografie de cei mai mulți dintre cititori. Dar ce reprezintă cu adevărat o autobiografie? Evenimentele comune tuturor, cronologia tipică, sau gândurile care ne caracterizează, cărora le dedicăm o bună parte din propria viață? În ciuda faptului că Friederich Nietzsche declară că „Una sunt eu, alta sunt scrierile mele”(60), acesta nu poate renunța la ceea ce este, la a filosofa, la cărțile pe care le-a scris, la ideile prin care a devenit „ceea ce este”.

În capitolele intitulate „De ce sunt atât de înțelept”, „De ce sunt atât de inteligent”, „De ce scriu cărți atât de bune”, „De ce sunt un destin”, Nietzsche se autocaracterizează și își recenziază singur propria creație. Ideile sunt haotice, trecându-se de la un lucru la altul, iar satira, stilul său rece, auto-admirația, ironică sau nu, distanțează cititorul de lumea lui. Cu toate acestea, în iureșul de gânduri găsim imagini din viața lui ca Om și ca Filosof. Astfel, aflăm despre părinții lui, despre gusturile lui literare și muzicale, găsim frânturi din viața lui ca student și apoi ca profesor universitar, pagini dedicate filosofiei bolii, menționată vag, ca făcând totuși parte din el.

De asemenea, putem găsi patru subiecte la care filosoful se întoarce obsesiv: pe de o parte Germania și sentimentele sale pentru ea, prietenia și înstrăinarea de Richard Wagner, pe care

„*I-am venerat ca pe însăși Străinătatea, ca pe un contrariu, ca pe un protest viu împotriva tuturor virtuților germane*

” (47), iar de cealaltă parte, Zarathustra și Dionysos. În timp ce Zarathustra apare frecvent menționat, afirmându-se că prin acesta „

i-am făcut omenirii darul cel mai înalt care i s-a făcut vreodată

”, Nietzsche se declară un discipol al „filosofului Dionysos”, preferând să fie „mai degrabă un satir decât un sfânt”, iar prin intermediul acestei gândiri, se oferă imaginea creștinismului, a ideii

de divinitate, a menirii filosofului: ,,

Asemenea lucruri n-au mai fost create în poezie, n-au mai fost simțite, n-au mai fost suferite niciodată: astfel suferă un zeu, un Dionysos.

" (125)

Ecce Homo: cum devii ceea ce ești, este o autobiografie filosofică, a unui om acaparat poate prea mult de lumea ideilor, care la fel ca și Icarus, menționat și-n această scriere, a mers cumva prea departe aici. E o carte a Creatorului pus în fața propriei Creații, a propriului destin, în căutarea totodată a scopului filosofiei, care se întretaie puternic cu menirea personală. Friederich-omul fără Nietzsche-filosoful n-ar fi putut exista.

Recenzie scrisa de Raisa Stoleriu

SURSA:

Bookblog.ro